

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda 16. veljače 2022.

[[Multimedia](#)]

Biblijsko čitanje: *Mt 2, 13-15*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Zaključujemo danas ciklus kateheza o svetome Josipu. Te kateheze nadopunjuju apostolsko pismo „*Patris corde*“, koje je napisano prigodom 150.-te godišnjice proglašenja svetoga Josipa zaštitnikom Katoličke crkve od blaženog Pija IX. No, što znači taj naslov? Što znači da je sveti Josip „zaštitnik Crkve“? Želim danas s vama o tome razmišljati.

I u ovom slučaju nam evanđelja pružaju najispravnije tumačenje. Na kraju svakog događaja u kojem je Josip protagonist, Evanđelje bilježi da on *uze sa sobom dijete i majku njegovu* i čini ono što mu je Bog naredio (usp. *Mt 1, 24; 2, 14.21*). Time se ističe činjenica da Josip ima zadaću štiti Isusa i Mariju. On je njihov glavni *čuvar*. „Uistinu, Isus i Marija, njegova Majka, najdragocjenije su blago naše vjere“ [1] (Apostolsko pismo *Patris corde*, 5), i to blago sveti Josip čuva.

U planu spasenja ne može se odvajati Sina od Majke, od one koja je “koračala naprijed u hodu vjere te je svoju sjedinjenost sa Sinom vjerno održala sve do križa“ (*Lumen gentium*, 58), kako nas podsjeća Drugi vatikanski koncil.

Isus, Marija i Josip u stanovitom su smislu iskonska jezgra Crkve. Isus je Bog i čovjek, Marija, prva učenica, je Majka, a Josip – čuvar. I mi se „moramo uvijek pitati štitimo li svim svojim snagama Isusa i Mariju, koji su otajstveno povjereni našoj odgovornosti, našoj brizi, skrbi“ (*Patris corde*, 5). I

tu imamo jednu vrlo lijepu crtu kršćanskoga poziva: čuvati. Čuvati život, čuvati ljudski razvoj, čuvati čovjekov duh, čuvati čovjekovo srce, čuvati ljudski rad. Kršćanin je – možemo reći – poput svetog Josipa: mora čuvati. Biti kršćanin ne znači samo primiti vjeru, ispovijedati vjeru, nego čuvati život, vlastiti život, život drugih, život Crkve. Sin Svevišnjega došao je na svijet u velikoj slabosti: Isus je rođen tako, slab, slab. Htio je biti potrebit obrane, zaštite, pažnje i skrbi. Bog se pouzdao u Josipa, kao što je to učinila Marija, koja je u njemu pronašla zaručnika koji ju je volio i poštivao, i uvijek se brinuo o njoj i Djetetu. U tom smislu „sveti Josip ne može ne biti Čuvar Crkve, jer Crkva je produljenje Kristova Tijela u povijesti, a istodobno je u majčinstvu Crkve osjenjeno Marijino majčinstvo. Nastavljajući štiti Crkvu, Josip nastavlja štiti *Dijete i njegovu majku*, a i mi također ljubeći Crkvu nastavljamo ljubiti *Dijete i njegovu majku*“ (*ibid.*).

Ovo Dijete je onaj koji će reći: „Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“ (*Mt 25, 40*). Zato svaka osoba koja je gladna i žedna, svaki stranac, svaki migrant, svaka osoba koja je bez odjeće, svaki bolesnik, svaki zatvorenik je „Dijete“ koje Josip čuva. A mi smo pozvani čuvati te osobe, tu našu braću i sestre, kao što je činio Josip. Zato ga se zaziva kao zaštitnika svih onih koji su u potrebi, prognanih, napaćenih, ožalošćenih i umirućih – pričali smo o tome prošle srijede. I mi moramo naučiti od Josipa „čuvati“ ta dobra: voljeti Dijete i njegovu Majku; voljeti sakramente i narod Božji; voljeti siromašne i svoju župu. Svaka od tih stvarnosti je uvijek Dijete i njegova majka (*usp. Patris corde, 5*). Mi moramo čuvati, jer time čuvamo Isusa, kao što je učinio Josip.

Danas je nešto uobičajeno, svakodnevno kritizirati Crkvu, naglašavati nedosljednosti – kojih je mnogo – isticati grijeh, koji su zapravo naše nedosljednosti, naši grijesi, jer Crkva je oduvijek narod grešnikâ kojima Bog izlazi ususret svojim milosrđem. Zapitajmo se, u dubini svoga srca, volimo li Crkvu takvu kakva jest. Božji narod na putu, s mnogim ograničenjima, ali s velikim htijenjem služiti Bogu i njega ljubiti. Naime, samo nas ljubav čini sposobnima u potpunosti govoriti istinu, ne djelomično; reći što nije dobro, ali i prepoznati sve dobro i svetost koji su prisutni u Crkvi, polazeći upravo od Isusa i Marije. Voljeti Crkvu, čuvati Crkvu i hoditi s Crkvom. Ali Crkva nije ona mala skupina koja je bliska svećeniku i svima naređuje, to ne. Crkva – to smo svi mi, svi. Na putu. Čuvati jedni druge, čuvati se uzajamno. Evo lijepog pitanja: kad imam problem s nekim, nastojim li ga čuvati ili ga odmah osuđujem, ogovaram ga, uništavam ga? Moramo čuvati, uvijek čuvati!

Draga braćo i sestre, potičem vas da se utječete zagovoru svetoga Josipa upravo u najtežim trenucima vlastitoga i života svojih zajednica. Tamo gdje naše pogreške postaju sablazan, molimo svetoga Josipa da imamo hrabrosti reći istinu, tražiti oprost i ponizno započeti ispočetka. Tamo gdje progonstvo onemogućuje navješćivati evanđelje, zamolimo svetoga Josipa za snagu i strpljivost, kako bismo znali podnositi zlostavljanja i patnje iz ljubavi prema evanđelju. Tamo gdje su materijalna i ljudska sredstva oskudna i daju nam iskustiti siromaštvo, napose kad smo pozvani služiti posljednjima, nezaštićenima, siročadi, bolesnima, odbačenima od društva, molimo svetoga Josipa da bude naša Providnost. Koliko su se sveci njemu utjecali! Koliko su u povijesti Crkve u njemu pronašli zaštitnika, čuvara, oca!

Ugledajmo se u njihov primjer i zato, svi zajedno, danas molimo, uputimo svetome Josipu molitvu koju sam stavio kao zaključak pisma *Patris corde*, povjeravajući njemu svoje nakane i, na poseban način, Crkvu koja pati i koja je u kušnji. A sada, imate u svojim rukama na različitim jezicima, mislim na četiri, molitvu i mislim da će biti također na videozaslону tako da možemo zajedno, svatko na svome jeziku, upraviti molitvu svetome Josipu.

Pozdravljamo te, Čuvaru Otkupitelja

i Zaručnice Djevice Marije.

Tebi je Bog povjerio svoga Sina;

u tebe je Marija stavila svoje povjerenje;

uz tebe je Krist postao čovjekom.

O, blaženi Josipe,

i nama se očituj u svome očinstvu

i vodi nas putem života.

Izmoli nam milost, milosrđe i hrabrost

te nas brani od svakoga zla. Amen.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Pozdravljam redovnike Reda manjih regularnih klerika, mislim na njihovog mladog subrata, oca Richarda iz Demokratske Republike Kongo ubijenog 2. veljače nakon što je slavio misu na Dan posvećenog života. Neka smrt oca Richarda, žrtve nepravednog nasilja koje zavrjeđuje svaku osudu, ne pokoleba članove njegove obitelji, njegovu redovničku obitelj i čitavu kršćansku zajednicu te zemlje da budu navjestitelji i svjedoci dobra i bratstva, usprkos teškoćama, po primjeru Isusa, Dobrog pastira.